

DİLAVER ÖZTÜRK

KÖŞEDEKİ KUTSAL SANDALYE yahut RAKİP HOCA'YI BEKLERKEN

Yine her zamanki gibi teneffüs zili çaldı. Ne zamandır sayamadığım günler geçerken bir bir, yanımdaki sandalyeler sahiplenilirken beni hiç sahiplenen olmadı. Uzun bir süredir de tatlı sohbetlere, hoşça geçen dakikalara tanık olmadım.

Eskiden, iki ay önce, zil çalınca saklambaç oynar gibi köşeye geçer sadece senin bir başkasının değil, evet ama sadece ve sadece senin gelmeni beklerdim büyük bir heyecanla ve coşkuyla. Gelirdin, her zamanki gibi köşene otururdun ve en güzel sohbetlerini sıcak sıcak dinlemek de bana düşerdi. Sahi sen hiç kimseyi kırmazdın kıramazdın da. Daha bahar gelmemişti, hatta çok iyi hatırlıyorum, sonbahardı. Bilmem bilerek mi söyledin yoksa bilmeyerek mi: “Bir çiçekle bahar gelmez.” diye... O sözden sonra ne gülüşmeler, ne tatlı sohbetler işitmiştik. Ya da usulca oturup kısık sesle hastalığından sorardın yan sandalyede oturan arkadaşlarına. Bilmem farkında mıydın ama gün gün zayıfladığını da hissediyordum, eski sıcaklığı da azalıyordu vücudunun.

Şimdi kış geldi, ben bıraktığım yerdeyim. Kalorifer petekleri takıldı, odanın düzenini değiştirdiler. Masaları birleştirip odanın ortasına kocaman bir dikdörtgen yaptılar. Her sandalyenin yeri, konumu, sahibi değişti. Sen de olmayınca beni köşede unuttular. Buz kesiyor kışın burası yoksun diye. Bazen kulak misafiri oluyorum yan koltukta oturanlara uzak uzak. Herhalde bu hafta geleceksin diye ümitleniyorum, olmuyor. Başka birine kulak kesiliyorum acaba diye bu hafta da gelmedin. Biliyorum geleceğini baharla, ilkbaharla...

Keşke yeniden zil çalsa eskisi gibi, usul usul sen gelsen. Yine köşeye sakladıkları yerde bulsan beni. En güzel sohbetleri dinlesem. Yine çocuksu, saf gülücükler dökülse dudaklarından. Bir çiçekle bahar olmaz demiştin ama her ilkbahar bir çiçekle başlar.
BİLİYORUM GELECEKSİN...